

www.merhabahaber.com

f facebook.com/akademiksayfalar

Merhaba

CİLT: 18 • SAYI: 7
19 ARALIK 2018 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Kurucusu:
Mehmet Ali UZ

Hazırlayanlar: **Mehmet Ali UZ - Serdar CEYLAN**
maliz@merhabagazetesi.com.tr - srceylan@hotmail.com

**BİR KONYA ÇINARI
85 YAŞINDA
MUSTAFA ATEŞ**

ÖZEL SAYISI -4-

Prof. Dr.
Mustafa
FAYDA

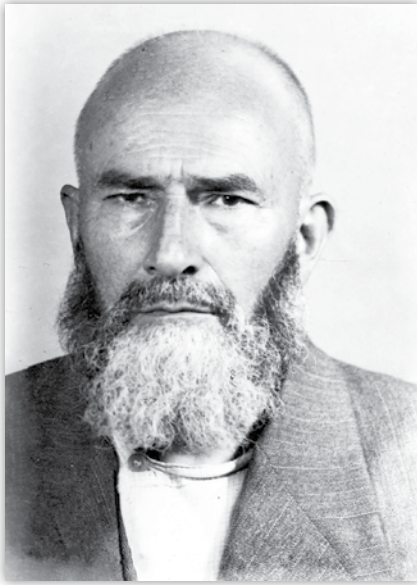

İMAM-HATİP OKULU'NUN İLK MEZUNLARINDAN ÖRNEK BİR ŞAHSİYET MUSTAFA ATEŞ HOCAEFENDİ

Milli Eğitim Bakanlığı bünyesindeki Müdürler Komisyonu'nun 13 Ekim 1951 tarih ve 601 sayılı kararıyla İmam-Hatip okullarının açılmasına karar verilmesinden dört gün sonra yedi ilde, ilkokula dayalı ortaokul seviyesinde, dört yıllık bu okullarda öğretim ve eğitime başlanmıştır. İlk mezunlarının verildiği 1954-1955 öğretim yılında ise bu okulların üç yıllık lise kısmının açılmasına da o yıl karar verilmiştir. Konya'da açılan bu mekteplerin 1961 yılındaki dördüncü mezunlarından birisiyim ve bizden önceki sınıflarda okuyan ağabeylerimizle ilgili bazı hatıralarımı Mustafa Ateş Hocamızı merkeze alarak sizlerle paylaşmak istiyorum.

1950 seçimlerinin getirdiği iktidar değişikliği ve yaygınlaşan hürriyet ortamı çerçevesinde din

öğretim ve eğitimine 3 Mart 1924 tarihinden itibaren duyulan ihtiyaç ve şiddetli arzu, geniş bir alâka içerisinde bu mekteplere teveccühü kamçulamıştır. Şehirlerde bu mekteplerin kurulmasına ön ayak olan bazı şahsiyetlerin mevcudiyeti de halkın bu teveccühünü besleyip genişletmiştir. Konya'mızda bu şahsiyetlerin önde gelenleri arasında yer alan Hacı Veyis-zâde Mustafa Kurucu Hocamız İmam-Hatip Okulu'nun yapılmasında, açılmasında, öğrenci toplanması ve kayıt işlerinin sağlanmasında, öğrencilerin ihtiyaçlarının karşılanmasında büyük bir gayret ve hizmet aşkı içinde olmuştur. Mustafa Efendi Hocamız aynı zamanda İmam-Hatip Okulu tedris hayatında vazife almış 1960 yılındaki vefatına kadar da bu hizmetine devam etmiştir.

Hacıveysizade Mustafa Kurucu Efendi

Mustafa Ateş

Burada bu iki hoca efendinin isimlerini zikretmemizin sebebi, onların Mustafa Ateş Hocamızın ilim tahsili yolunda, İmam-Hatip'ten önce kendilerinden ders almış bulunmasından dolayıdır. Şöyle ki, ilkokula gitmeden önce Lâdik'te hıfzını tamamladıktan sonra, 1944-45 yılında ilk mektebi bitirdi. 1946-1949 tarihleri arasında Lâdik'in kasabası Pancarcı Mahallesi Camii'nde fahrî imamlık yaptıktan sonra, dinî ilimlerle ilgili çalışmalarına devam etmek üzere, akrabası ve gönül ehli meşhur Lâdikli Ahmet Ağa kendisini Konya'ya getirdi. Kısa bir araştırmadan sonra da dinî ilimleri tahsil etmek üzere Hacı İsa Bolay ve Hacı Veyis-zâde Mustafa Efendilere onu teslim etti. İmam-Hatip Okulu'nun açılmasından önce, bir akrabasının evinde ikamet eden Ateş Hocamız, Hacı Veyis-zâde'nin imam-hatipliğini yaptığı Pîrî Mehmed Paşa (aslı Mevlevî-hâne olan ve halkın Tekke diye andığı) Camii'ndeki gündüz derslerine, akşamları da Hacı İsa Efendi Hoca'nın ders halakasına dahil oldu. İmam-Hatip Okullarına bu dönemlerde kayıt yaptıran öğrencilerin oldukça mühim sayıdaki bir kısmı dinî ilimlerle ilgili öğretimlerine önceden başlamaları, bir kısmının da hıfzını tamamlayarak gelmeleri, diğer talebeler üzerinde olduğu kadar ders veren öğretmenler üzerinde de çok farklı tesirleri bulunuyordu. Derslerin ciddiyetine tesir eden bu durum, aynı zamanda benim gibi ilk mektepten sonra gelen öğrencilere örnek olmalarını ve bizlere ağabeylik yaparak çocukluk devremizin daha iyi şartlarda, okulun ruhuna uygun bir atmosferde geçmesine katkıları da bulunuyor, bizlere örnek oluyorlardı. İmam-Hatip Okulları'na kaydolun öğrenciler arasında hıfzını tamamlamış olanların mevcudiyeti hep devam eden bir güzel alış-

Ladikli Ahmet Ağa

kanlık olarak günümüze kadar da devam etmiştir.

Mustafa Ateş Hocamız 1951 yılında İmam-Hatip Okulu'na kaydolurken yaş tashihi yaptırarak öğrenci olmak statüsünü elde etmiş; ayrıca talebeliğine devam ederken hocası İsa Efendi'nin kardeşi Avukat Mehmet Emin Bolay'ın imam-hatiplik yaptığı caminin bir hücresinde kalarak imamlık görevinde kendisine vekâlet etmiştir. Tahsiline devam ederken 1952 yılında Konya Müftülüğü'nün açtığı imtihanı kazanarak Müezzinlik Kayımlık vazifesine tayin edildi. Diğer taraftan o yılların müsamahalı anlayışından istifade ederek 1953 yılında evlendi. O yıllarda bizim sınıfımızda da evli ağabeylerimiz bulunuyor; onların karneleriyle çocuklarının karnelerindeki başarı durumları aramızda konuşulan ve şaka yapılan konular olarak hâlâ hatırimdadır.

Mustafa Ateş Hocamız kendisinin hafız olarak yetişmesini sağlayan asil bir babanın evladı olması yanında, ilim yolundaki tahsiline delâlet eden maneviyatı yüksek,

gönül gözü ve keşfi açık, dualı bir şahsiyet olan Lâdikli Ahmet Ağa'nın atf-ı nazarına nail olmuş; faziletli iki hocasından feyz olarak kendisini yetiştirmiştir. 1957-1958 yılında okulunu pekiyi derecesiyle bitirdikten sonra 1959-1960 yılları arasında yedek subay olarak askerlik vazifesini yerine getirmiş ve askerlikten sonra da Hocası Hacı Veyis-zâde'nin 1950 yılına kadar imamlık yaptığı Tekke Camii imam-hatipliği vazifesine başlamıştır. 1962 yılında Konya'mızda açılan Yüksek İslâm Enstitüsü'nün ilk talebeleri arasında yer almıştır. Bu dönemde kendisine müracaat eden gençlere dersler vermeye de başlayan Hocamızdan o yıllarda ben de kendisinden Arapça dersler aldığımı ve kendisinin benim de hocalarımın arasında yer aldığını iftiharla hatırlıyorum.

Mustafa Ateş Hocamız 1965-1966 öğretim yılında Yüksek İslâm Enstitüsü'nden mezun olduktan bir yıl sonra Manisa Müftülüğü'ne, 1971 yılında ise İzmir Müftülüğü'ne tayin edildi. On yıllık hizmetinden sonra Konya Müftülüğüne, 1985 yılında da Aydın Müftülüğüne tayin edildi. Buradaki yaklaşık yedi yıllık hizmetinden sonra 1992 yılında Diyanet İşleri Başkanlığı

Din İşleri Yüksek Kurulu'na üye seçildi ve 1997 yılındaki yaş hadinden emekliliğine kadar bu vazifede bulundu. Diyanet teşkilatının bu en yüksek organındaki hizmetleriyle Ateş Hocamız, ulaşılabilecek en yüksek mevkii hakkıyla temsil etmek suretiyle bu okulların açılışına niyet eden ve gayret gösterenlerin hizmet ve himmetlerinin hedefine ulaştığını göstermiştir. Onların bu feyizli gelişmeleri yalnızca temenni etmekle yetinmedikleri, istikbalde olacakları Cenab-ı Hakk'ın yardım ve inayetiyle adetâ keşfettiklerini de göstermektedir. Allah'ın rahmetinden hiç ümitlerini kesmemiş bulunan büyüklerimiz, İmam-Hatip neslinin yalnızca meslekî hizmetleriyle değil, milletimizin maddî ve manevî hayatında bu neslin nasıl bir ba'sü ba'del-mevte, ihyaya hizmet edeceklerini de temenni etmişlerdi...

İmam-Hatip Okulları'nın tarihi yazıldığında görülecektir ki mezunlarının bir kısmı o yıllarda lise mezunlarının yedek subaylık veya aynı hizmet yerine öğretmenlik vazifesini tercih edenler olmuştur. Bir kısmı 1959 yılında İstanbul'da açılan Yüksek İslâm Enstitüsüne devam ederek mezun olduktan

sonra Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde hizmet etmişlerdir. Bir kısmı da akademik kariyeri tercih ederek İslâm ilimleri sahasına yönelmişlerdi. Bu arada lise fark imtihanını vererek islâmî ilimler sahasındaki çalışmalarına Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde devam etmeyi tercih etmişlerdir. Bu arada liise bitirmeyi tamamlayanlardan bazıları da başta Hukuk olmak üzere çeşitli fakültelere gitmişler; bu arada Enstitü ve Hukuk, Siyasal veya Edebiyat Fakültelerine beraberce gidenler, iki fakülte mezunu olanlar da olmuştur. Konya mezunlarından Enstitü'yü tamamladıktan sonra Diyanet teşkilatında görev alanlar arasında Halit Güler, Ahmet Baltacı, Mehmet Doğru, Hasan Hüseyin Dayılar ve Mustafa Pektut ağabeylerimi hatırlamaktayım. Bu arada yayıncılık yaparak hizmetlerini ticaret yoluyla devam ettirenleri de zikretmeliyiz. Başta Mustafa Ateş Hocamız olmak üzere bu isimler, İmam-Hatip neslinin ilk dönem mezunlarından olup hizmetlerini daha sonraki nesillere örnek olacak bir seviyede ifa etmişlerdir. Bu okulların açılmasından önce hizmet görenlerle yeni neslin bir aheng içinde beraberce dinî hayatımızın canlı tutulmasında, öğretilmesinde ve yaşanmasında çok değerli katkıları olmuştur.

Mustafa Ateş Hocamız iyi yetişmiş bir âlim olması yanında vakur şahsiyetiyle de temayüz etmiş bir hizmet insanıdır. Meslekî hayatının bütün basamaklarında Hak yolunda insanımıza bilgisi yanında elinden gelen bütün yardımları yaparak destek olmuş, kendilerini aydınlatmış; cami hizmetlerinin en iyi seviyede yürütülmesine gayret etmiştir. Bu yönüyle İmam-Hatip neslinin örnek şahsiyetlerinden birisi olmuştur ve halen de böyledir. Müftülük dönemi hatıralarını kaleme alması halis temen-

nimdir. Eli kalem tutan Hocamız 1958 yılında Konya'da sınıf arkadaşlarıyla birlikte Türkiye İmam-Hatip Okulları Mezunları Cemiyeti'nin kuruluşuna katılmış, bu cemiyetin yayın organı "İslâm'ın İlk Emri Oku" mecmuasının neşredilmesine öncülük edenler arasında yerini almış, bu derginin "Hadiseler Düşünceler" köşesinde baş makaleler yazmıştır. Ayrıca Arapça'dan Abdülbârî en-Nedvî'nin *Tasavvuf ve Hayat* (Konya 1967) ve Yusuf el-Kardâvî'nin *İnsanlık ve Hak Mefhumu* (İstanbulu 1968) adlı iki kitabın tercümesini de gerçekleştirip neşreden Hocamıza, bütün hizmetlerinden dolayı İmam-Hatip nesli adına minnettarlığımı ve teşekkürlerimi sunarken, sıhhat ve afiyet içerisinde bereketli ömürler niyaz ederim.

Mehmet
KABAKCI

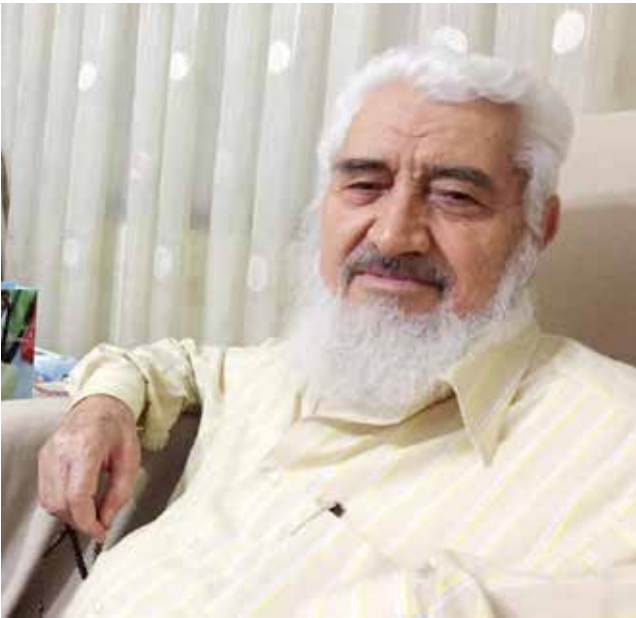

KADİM DOSTUM MUSTAFA ATEŞ

1951 yılında Konya'da İmam-hatip okulu açıldığını duyar duymaz birkaç köylümle birlikte gidip kaydımızı yaptırarak Eylül ayı içinde okul faaliyete geçti. Okul kaleminden sınıfımın 1-B, numaramın 71 olduğunu öğrendim. Her sınıfta 50 öğrenci bulunuyordu, yerime oturduktan sonra numarasının 72 olduğunu söyleyen yaşını başını almış ağabeyim mesabesinde birisi yanıma gelip oturdu. İsminin Mustafa Ateş olduğunu, birlikte okuyacağımızı, Ladik'li olduğunu söyledi. Bende Beyşehir Yenidoğan kasabasından olduğumu söyledim. Kadim dostum Ateş'le bu şekilde tanıştık ve 67 yıllık arkadaşlığımızın temelini attık.

Hatırımda kaldığına göre bu sıra arkadaşlığı 1958 yılına kadar devam etti. Ateş, okul öncesi hıfzını tamamlamış, ileri derecede Arapça öğrenmiş, zeki ve çalışkan olduğu için sınıfın ileri gelenlerinden idi. Her sınıfta iki öğrenci iftiharla geçiyordu. 1-B sınıfında iftiharla geçenlerin başında Mustafa Ateş vardı. İkinci iftiharla geçen münavebe ile Ahmet Kamil Ulukapı ve Mehmet Kabakcı idi. İftiharla geçen öğrencileri Okul Aile Birliği tatillerde civar il ve ilçelere götürüp camilerde hutbe ve mevlüt okutuyor ve vaiz ettiriyordu. Ateş'le birlikte Akşehir, Sivas, Tokat ve Afyonkarahisar'a gittiğimi hatırlıyorum.

Ateş'le aramızda dört yaş fark vardı. Benden dört yaş büyük olmasına rağmen bana büyüklük taslamazdı. Bu yalnız bana karşı değil, kendisinden küçük olan bütün arkadaşlara karşı mütevazı davranırdı. Okuma ve yazmayı çok severdi. Necip Fazıl Kısakürek'in çıkarmış olduğu büyük Doğu Mecmuasını okurdu. Konya'da liseler arası yapılan Hazret-i Mevlana ile ilgili yarışmada derece alanlardan biride Ateş idi. Çok hoşgörü sahibi bir kimse. . Yedi sene aynı sınıfta okumamıza ve aynı sırada oturmamıza rağmen aramızda en ufak bir tartışma ve dargınlık olayı cereyan etmemiştir. Sinirlenip bağırıp çağırıldığını

Merhaba
Akademik Sayfalar

hatırlamıyorum. Tam bir Peygamber ahlakına sahipti. Her ikimizde babalarımız 1956 yılında kaybettik.

Ateş, Konya'nın velilerinden olan Ladikli Ahmet Ağa'nın ana tarafından akrabasıdır. Ahmet Ağa, Ateş'in annesi ile teyze çocukları olduğu için Dayı diye hitap ederdi. Ateş, ilkokulu bitirdikten sonra Dayısı Ahmet Ağa Konya'ya götürüp Konya'nın meşhur alimlerinden Hacı Veyis Zade Mustafa Efendi ve Hacı İsa Efendi 'ye bu benim yeğenimdir, sizin ilim, irfan ve feyzinizden istifade etmesi için size getirdim diyerek teslim etmiştir.

Ateş okula başlamadan önce, Asri camide müezzinlik görevi almıştı, bilahare görevini okula yakın olan Karpuzoğlu camiine nakletti. İlk evliliğinden sonra iki defa daha evlilik yaptı. Bütün evlilikleri hanımlarının vefatı ile sona erdi. Tahminen on yıldan beri bekar. Bekar olmasına rağmen her ramazan eski, eş ve dostlarını Ladik kasabasına davet eder, kız kardeşi vefat ettiği için yeğenlerinin evinde ağırlar. Geçen sene davet edilenlerin sa-

yısı elliye bulmuştu. Ateş'e bu ikram ve sahavet duygusu Dayısı Ahmet Ağa'dan gelmektedir. Ahmet Ağa her gelene bol bol ikramda bulunurmuş.

Ateş, Konya Yüksek İslam Enstitüsünden mezun olduktan sonra Manisa, İzmir, Konya ve Aydın illerinde Müftü olarak hizmet vermiş, 1997 yılında yaş haddinden emekli olmuştur. Müftülük yaptığı illerde çok faydalı hizmetlerde bulunmuştur. Emekli olduktan sonra İzmir'e yerleşmiştir. İzmir'e yerleşmesine rağmen Konya ve Ladik'le irtibatını kesmemiştir. İkinci evliliğinden dört oğlan iki kız çocuğu olmuştur. Çocuklarının hepsini çok mükemmel şekilde yetiştirmiştir. En büyük oğlu Ali Osman Adana İlahiyat Fakültesinde profesör olarak çalışmakta ve Dekanlık görevini yürütmektedir.

Ahlak ve fazilet timsali 67 yıllık kadim dostum ve arkadaşım hayat boyu sağlık mutluluklar diler, dostluk, arkadaşlık ve kardeşliğimizin Uhrada da devam ettirmesini Yüce Mevla'dan temenni ederim.

BİLGE İNSAN; MUSTAFA ATEŞ HOCAM

Hocam Mustafa ATEŞ ile 1989 Eylül ayında Aydın Müftülük Murakıplığına naklim sonucunda, Aydın müftüsü olması hasebiyle tanıştım. İyi ki Rabbim nasip etti, Tanışmışım. Çünkü zamanla Hocamın örnek meziyetlerini müşahade ettikçe ne kadar şanslı olduğumu hissettim.

Hocam her şeyden önce bir ilim ehli, ilim ehli olduğu kadar da ilmi ile amel örnek bir şahsiyettir. Vakitlerini hiç boşa harcamaz durmadan kitap okur, makale yazardı. Yazdığı makaleler insanlığın ufkuna ışık tutar. Günün ve geleceğin adeta teşhisini ortaya koyar, tedavi yollarını gösterirdi. Örneğin o günlerin gündemini işgal eden AIDS hastalığı hakkında yazdığı “Keffareti hayat olan bir cürüm AIDS”, bugün de hala tazeliğini koruyan “Gençlik Davamız”, “Müstehcenliğin ilk Mürebbsi” başlıca makaleleridir. Hele hele hocamın “KİTAP” isimli üç sayfalık makalesine doyum olmamaktadır. Hocamın bu makalesinden birkaç paragraf alacak olursak; “Kitap geçmişini anlatarak, geleceği kuşatır. Dünün kritiğini yaparak yarınla hazırlar. Kitap okumak bir ihtiyaçtır. Okuyanlar ve zevk alanlar için ekmek kadar, su kadar aziz bir varlıktır.

Kitap bir haberdır, bir mesajdır. Başka dünyadaki insanları ve olayları bize bıkmadan- usanmadan tekrar eder. Sadık bir dosttur. Açarsan konuşur, kapatırsan susar. Tam bir sırdaştır. Kitap beşeriyetin hafızasıdır. Özellikle Türk Milletinin imanı, ahlakı, hatta an anesi bile kitaba müstennittir. Kitap bir esans şişesi gibidir, karıştırdıkça güzel koku neşreder. Ama çirkinlik ve çirkeflik kokan kitaplar da vardır. Bütün mesele bu çirkef ve çirkin kokular yayan bu kitapları, mevkuteleleri zararsız hale getirmektir.

Türk çocuğu son zamanlarda hep testlerle imtihan edildiği için kitap okumuyor Dünya dilleri arasında bir senfoni olarak kabul edilen bu ahenkli dil, sırf kitapsızlık yüzünden insicamını kaybediyor. Öğrencilerine “Kelime hazinenizi zenginleştirin” diyen eski öğretmenler şimdilerde bu hazinenin artık dağarcık haline geldiğini esefle görüyorlar.

Kitap ilim ve tefekküre açılan kapıdır. İnsan muhayyilesinin muharrik gücüdür. Kitap, tarihi sadece yazanın değil yapanın da serencamıdır,” diye devam etmektedir.

Hocamın ayrıca “Tasavvuf ve Hayat” isimli tercüme bir eseri de mevcuttur. Tasavvufun safiyeti-

ni ortaya koymaktadır. Bugünkü Tasavvuf ehli diye kendini tanıtan bazı meczuplara, tasavvufu tahrif eden cühelalara yol gösterici bir eserdir.

Hocam eline kalemi alınca adeta kalem konuşur, kürsüye çıkınca Kürsü coşardı. Cemiyetlerde nükteli konuşmalarıyla herkesi tebessüme bağırı.

Müftülük makamında daha ziyade eski tabirle “Müftü ve Müstefti” konularına hassasiyet gösterir, mevzuat konularınıysa genellikle personeline tevdi ederdi.

Hocam Diyanet Vakfı Aydın şubesi mütevelli heyet başkanı olarak vakıf hizmetlerini en üst seviyeye çıkartmıştır. Bu hizmetleri ifa ederken çok hassas davranır adeta kılı kırk yararır. Zamanın Aydın Valisi Aykut Ozan’la çok iyi ilişkiler içerisinde olması hasebiyle Aydın Özel İdaresinin destekleri Türkiye Diyanet Vakfının onayıyla içerisinde müftülük, Diyanet Vakfı Aydın Şubesi, üç adet personel lojmanı, misafirhane ve alt giriş katta Diyanet Vakfı Kitap Yayınevi olmak üzere beş katlı bir binayı Aydın’a kazandırmıştır. Sivil toplum örgütleriyle takdir edilecek ilişkiler kurarak ihtiyaç olan yerlere Kuran kursu ve camiler yapılmasında hep önder olmuştur.

Her şeyden evvel hocam tavırla, davranışlarıyla, ilmiyle, örnek ahlakıyla görev yaptığı Aydın’da halka ve cemaate kendini kabullendirdiği gibi Diyanet camiası arasında da mümtaz bir yeri mevcuttur. Bunun en güzel

örneği Din İşleri Yüksek Kurulu üyeliğine seçilip emekli oluncaya kadar bu ulvi görevi ifa etmesidir.

Hocamla birlikte görev yaptığımız dört yıl boyunca bize hem hocalık, hem amirlik ve hem de rehberlik yapması konularındaki müşfik davranışlarından dolayı en kalbi duygularıyla saygılarımı arz ediyorum. Kendisinden helallik diler, Rabbimden uzun ömür diliyorum.

ULU ÇINAR

Bozkırın kalbinde neşvünema bulmuş, kökleri ile ceddine sımsıkı bağlı, ilmin ve irfanın kudretiyle gövdesi toprağa dimdik çakılı, istikamet-i İlahinin bir tecellisi gibi uzanan dallarıyla altına sığınanları himaye eden ulu bir çınar...

Palazlandığı sancılı dönemin meşakkatine inat, kökleriyle yakaladığı ab-ı hayatı kana kana yudumlamış, bu sayede hakikatin nuruyla münevver zihnini, ümmetin ve milletin dertlerine yormaya memur kılmış bir fikir adamı.

Mihmandarım, ilk hocam, dedem...

Bilenlerden dinlediğime göre erken yaşta başlar ilimle meşguliyete. Oyunu oynacağı başkalarına yakıştırır. Önce hıfzını tamamlar. Temel tahsilinin hemen ardından dönemin büyüklerinden Hacı Veyiszade Hoca'nın rahle-i tedrisinden geçer, ondan feyz alır. Yeni açıldığı dönemlerde İmam Hatip Okullarının seçilmiş neferlerinden biri olur. İnanan milletin uzun zamandır hasretle beklediği âtiye ait ümit fidanlarından biridir artık. Dahil olduğu bu kutlu nesil, nice zamandır suya hasret kalmış topraklara can verircesine, Anadolu'da ilmi ve dini faaliyetlerin yeniden canlanmasına gayret edecektir. Meyvesini tez zamanda veren bir ağaç misali, önce beldesinde sonra memleketin birçok köşesinde görev alarak dinine, milletine hizmeti şiar edinmiştir.

Dönemin problemlerine ve imkansızlıklarına rağmen, bu mukaddes gayenin her bir neferi gibi kürsüleri sallayan ateşli bir hatip ve fi-

kir sahnında söz sahibi sağlam bir kalem olarak büyük gedikleri doldurmuştur. Fıkıh, Hadis, Tefsir gibi birçok İslami ilmi zihninde cem etmiştir. Arap diline ve dolayısıyla İlahi Kelamın işaret ettiği mevzulara hakim bir ilim adamı vasfıyla, yaşadığı toplumun meselelerine eğilmiş, gerektiğinde sinir uçlarına dokunmaktan da imtina etmemiştir. Vazifesi süresince birçok aç gönle, yaralı yüreğe şifa olmuş, ilim yolunu tercih edenlere istikamet ve icazet vermiştir.

Ömrünü adadığı bu ilahi hedef uğruna, kimi zaman gönlünün isteklerine kulak tıkamış; sevdiklerini, akrabalarını, büyüdüğü toprakları ardında bırakıp vazife gereği başka başka vilayetleri yurt edinmiştir. Durmayı, dinlenmeyi, vazgeçmeyi kendine ar saymıştır. Allah ondan razı olsun...

***

Çocukluğumun geçtiği mahallede, evimizin hemen karşısındaki ilkokulda okurken dedemi tanıyan öğretmenler beni her gördüklerinde –adeta takılarak– “Büyüyünce ne olacaksınız?” diye sorarlardı. Ben de sorulan sorunun ciddiyetiyle, sanki hızla büyümüşçesine kaşlarımı çatarak “Dedem gibi müftü olacağım” derdim. Hoşlarına giderdi belli ki; gülerler, başımı okşarlardı. Sonra sonra öğrendim ki büyük adam olmak için kaşları çatıvermek yetmezmiş...

İlkokul tahsilimin ardından rahmetli babamla yaptıkları istişarenin bir neticesi olarak Kestanepazarı yatılı Kuran kursuna gönderildim.

Belki de dedemin, hayatımın seyrini değiştiren en büyük dokunuşuydu bu. Hafız olmam için beni yüreklendiriyor, önümde yeni ufuklar açıyor. Görevi gereği rahmetli anneannemle birlikte bir süreliğine Ankara'ya yerleşmişlerdi. Babamın yurtda harcamam için verdiği harçlıktan ayırdığım parayla orta boy bir jeton alır, yurdun önündeki ankesörlü telefonda kimi zaman Ankara'yı arardım. Telefonda mahzun olduğumu hissedince dedem, "Ha gayret evladım, az kalmaya çok kalmadı." diye espri yapar, zihnimi dağıtır.

O sene kurban bayramı izninde Ankara'ya gitmiştik ailecek. Dedem bizleri arabasıyla Ankara sokaklarında gezdirirken, ben sürekli onun araba kullanımını takip ediyor, sorduğum bunaltıcı sorularla merakımı gidermeye çalışıyordum. O ise benim artık çocukluktan kurtulup bir an evvel mesuliyet şuuruna erişmemi istiyor olacak ki; tatlı bir sitemle şu mısralar dökülürmüşü ağzından: "Delikanlım ne diye hala oyunda oynaştasın? Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın!" Zihnime ve gönlüme nakşolan bu ifadeler, yıllar geçse de tüm tazeliğiyle hala kulaklarımda. Evet; bizler büyüdük, seneler geçti, mekanlar değişti lakin onun bizlere biçtiği payeye hakkıyla ulaşamadık.

Hıfzımı tamamlayınca rahmetli babam pilli bir teyp almıştı. Onu elimden hiç düşürmüyör, boş bantlara sesler kaydediyordum. Bir yaz akşamı evimizin balkonunda otururken dedem; "Elindeki çalışıyorsa bas bakalım kayıt tuşuna." dedi ve uzunca bir şiiri sektelemeden okuyuverdi:

"Şu boğaz harbi nedir, var mı ki dünyada eşi?"

En kesif orduların yükleniyor dördü, beşi..."

...

O akşam okuduğu, Akif'in "Ça-

nakkale Şehitlerine" adlı şiiriyle dedem, bende yeni bir hissi tahrik etmişti. Artık Necip Fazıl'ın, Mehmet Akif'in şiirleri dilime pelesenk olmuş, babamın aldığı kasetlerden dinleye dinleye birçoğunu ezber etmiştim. O akşam dedemin edebi yönünü yenice keşfetmiştim. Şaşırma-malıydım... Aslında usta bir hatibin en kuvvetli yönüydü bu; sözün güzelini en güzel üslupla söylemek.

***

Gönlünü verdiği İmam Hatip Okulları onun nazarında öyle kıymet kesb etmiştir ki; evlatları ve torunlarının neredeyse tamamı İmam Hatip sıralarının tozunu yutmuştur. Ben de onun vesilesiyle önce İmam Hatipte ardından İlahiyatta, davasına ortak olma bahtiyarlığına ulaştım hamdü senalar olsun. Kendisi halen eski gayretinden zerre kaybetmemişçesine okumaya, yazmaya, ilmi ve fikri yayınları takip etmeye devam etmektedir. Onu arayanlar, uzlete çekilmiş bir derviş misali kitaplarıyla baş başa bulurlar kendisini. Kitapları, dünyalık nice şeyden daha kıymetlidir onun nazarında. Yıllara yenik düşmeyen okuma aşkına şahit olanlar, hayretlerini ve hayranlıklarını gizleyemezler. Tesirli sohbetlerine doyamayan birçok arkadaş, muntazaman onun önderliğinde bir araya gelerek ilim ve muhabbet halkasını canlı tutmaya gayret ederler. Allah daim eylesin...

Ben ise onun torunu olmaktan ve birçok şeyi onun vesilesiyle öğrenmekten ötürü kendimi bahtiyar hissediyör, Rabbime sonsuz hamdediyörüm. Temennim odur ki, bu Ulu Çınar daha nice yıllar sırtımızı yaladığımız sağlam bir dayanağımız olarak bizleri gölgelemeye devam etsin. Rabbim inancı, davası ve neslinin terbiyesi için verdiği takdireşayan mücadeleden bizleri de nasipdâr eylesin. Ona sıhhat ve afiyet bahşeylesin.

Allah (c.c) ondan ebeden razı olsun... Amin!

DAYIM MUSTAFA ATEŞ

Ben Osman Gazi KARAÇAYIR. Mustafa ATEŞ hocamızın tek kız kardeşinin torunuyum. Selçuk Ünivertesı İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat bölümü 4.sınıf öğrencisiyim. Dayımla ilgili bir şeyler yazabilmek için yaşım oldukça küçük ama elimden geldiğince bir şeyler yazmaya çalışacağım.

Öyle bir zaman düşünün ki camiye gitmek suç. KUR'AN-I KERİM okumak suç, okutmak suç. Öyle bir zaman düşünün ki din elden, KUR AN dilden, ahlak bedenden, insan sevgisi gönülden sökülüp atılmaya çalışılıyor. Öyle bir zaman düşünün ki geçmişinde medrese barındıran beldelelerde ELİF cüzü bulunamıyor. Kürsüler küskün minareler suskun...

Ve öyle bir nesil düşünün ki bütün bu yapılanlara karşı Allah kelamını dilinden düşürmüyor, inatla gönül verdiği değerler için mücadele veriyor, Rabbimizi anmadıkları bir an bile olmuyor. İşte bu neslin öncülerinden bir tanesi , dayım Musatafa ATEŞ tir. Ladiklilerin Hoca Emmi'si, Hafız Ağa'sı , Dayı'sı ...

Yazın gelişi aynı zamanda dayımın gelişinin de habercisidir. Attığım adım başına yolum kesilir. Hafız Emmi geldi mi? Hoca Emmi ne zaman gelecek? Bütün Ladik dayımın gelişini bekler.

Dayımın gelişiyle bütün köy akın akın bize gelmeye başlar. Dayımın gelişiyle bütün köy varlığını unuttuğu camilere tekrar gelmeye başlar. Cuma günleri dayım namazdan önce vaaz verir.Yıllarca kürsülerden insanlara hitap etmiş olan dayım sanki ilk defa kürsüye çıkacakmış gibi iki gün önceden çalışmaya başlar. İnsanlara bir şeyler anlatma heyecanı onda hiç bitmez. Herkes kürsüye dayımın çıkmasını bekler. O Kürsüye çıktığında herkes pür dikkat onu dinler. Ağlar, ağlatır, bazen güldürür, çoğu zaman herkesi derin derin düşündürür.

İslam Enstitüsünde beraber yol, dava arkadaşlığı yaptığı büyüklerimizle, yılda bir kere Ladik'te bizim fakirhanemizde bir araya gelirler. Onlardaki yaşam enerjisi insanı hayrete düşürecek cinsten. Birbirini görünce önce uzun uzun sarılırlar, sonra sanki okul çağındaki talebelermiş gibi şakalaşırlar, gülerler, eğlenirler. Sonra da oturup bir konu üzerinde münakaşa ederler. Ama konuşma esnasındaki tavır ve üslupları o kadar seviyelidir ki insan bazen düşünüyor; şu televizyona çıkıp da insanları hipnotize eden , saçma sapan konularla zamanımızı öldüren boş insanların yerine bu güzel insanlar olsaydı nasıl olurdu?

Allah onlardan razı olsun.

BİR ÇINARIN ÖYKÜSÜ

Emine
Aybala
DENİZ

Hasat vakti. Sabaha karşı, annesinin şefkatle sardığı küçük örtüden dünyayı seyreden bu sevimli, küçük oğlan; ilerde onu nelerin beklediğinden habersiz, gözlerinde her zamanki zeka pırıltısıyla etrafını seyreliyor. Peygamberimiz gibi güzel ahlaklı, adil, güçlü olsun diye adını Mustafa koyuyorlar. Ve bu isim onun kaderini belirliyor.

Küçük Mustafa beş-altı yaşlarına geliyor. İçindeki karşı koyamadığı merak, öğrenme isteği daha o zamandan çok güçlü. Evdeki kitaplar en iyi arkadaşları, henüz içlerindeki her şeyi anlayamasa da. O zamanlar imkanlar şimdiki gibi sınırsız değil, bilgi çok değerli. Küçük Mustafa o yaşında bile biliyor bunu, pencere pervazında oturup günlerce ağlıyor babası onu okula göndersin diye. Büyük dedem ay-

dın bir insan. Ne yapıp ediyor, o imkansızlıklar içinde onu hocaya gönderiyor. Küçük Mustafa böylece Kur'an'la tanışıyor. İlkokula gitmeden hıfzını ikmal ediyor; büyük bir hevesle önüne konan her bilgiyi öğrenmeye, ufkunu genişletmeye çalışıyor. Yaşıtları sokaklarda oynarken, o en büyük sevdasına sarılıyor yalnızca: Okumaya. Yeni bir hayat yaşar gibi, başka bir dünyaya gider gibi kaptırıyor kendini saatlerce kitaplara. Artık ne yapmak istediğini biliyor: O da okuyacak, yazacak, ilkokulun ardından altı sene sonra İmam Hatip okulunu büyük bir şevkle bitiriyor. Ardından vatani görevi başlıyor.

Yıllar geçiyor, fakülte zamanı geliyor: Gençliğin baharı, insanın en çok hayal kurduğu ve bunları gerçekleştirecek gücünün en fazla olduğu yıllar. Genç Mustafa'nın ar-

Merhaba
Akademik Sayfalar

tık bir çok arkadaşı ve hepsinin ortak bir hayali var: İz bırakmak. Bu kalemi güçlü genç insanlar birlikte Türkiye İmam Hatip Okulu mezunları Derneği'ni kuruyorlar ve "İslamın İlk Emri Oku" dergisini çıkarıyorlar ve hayalleri yavaş yavaş gerçekleşiyor. O mezun olduktan sonra bile bir süre daha basılmaya devam eden bu dergiye Türkiye'nin dört bir yanından talep geliyor. Hala ilk günkü gururla anlatıyor şimdilerde o dergiyi; ilk göz ağrısına duyduğu hasretle.

Derken iş hayatı başlıyor, evlenip bir aile kuruyor kendine. Çeşit çeşit insanlar tanıyor, hepsinin derdine çare olmaya çalışıyor, şehir şehir geziyor. Bu arada asla bırakmıyor okumayı, yazmayı ve beraber yazdığı arkadaşlarını. Ama bazen de hala söylüyor bir şansı daha olsaydı akademisyen olmak istediğini. Gerçekten de onun için en uygun meslek aslında. Ama "Vardır bunda da bir hayır." diyor, "Belki o zaman ailemle bu kadar meşgul olamazdım.»

Dedem gerçekten de ailesiyle çok güzel ilgileniyor. Hem evlatla-

rının, hem de torunlarının her birinin ihtiyaçlarını, halini hatrını, mutluluğunu, o sırada yapacakları bir iş varsa nasıl sonuçlandığını çok iyi takip ediyor ve onlara daima destek oluyor. Üniversite sınavından önceki geceyi hatırlıyorum mesela. Elimin ayağımın titredığı, ne yapacağımı şaşırduğum ve her üniversite öğrencisi adayının yaşadığı korkuların zihnimde dolandığı o gece, gözlerimin dolduğunu hissettiğim anda birden telefonum çalıyor: Dedem. "Selamün aleyküm!" diyor onu tanıyan herkesin bildiği o gur, güven veren sesiyle. Biraz kendinden, havaların nasıl ısındığından, teyzemle dayımlardan bahsediyor ilk. Sonra yarınki imtihanım için muvaffakiyetler diyor tatlı tatlı, bunca zaman emek verdiğimi, inşallah çok güzel bir netice alacağımı, benim için dua ettiğini söylüyor ve telefonu kapatıyor. Ve o konuşmadan sonra ağızım kulaklarımda bir süre öylece kalakalıyorum. Ve bir gün torunlarım olduğunda ben de onun gibi olmak istiyorum.

Aslında ben her konuda onun gibi olmak istiyorum. Onun gibi öğrenmeye tutkulu, fikirlerini özgürce ifade eden, ömrünü inandığı dava uğruna emek vererek, eserler ortaya koyarak geçiren bir insan olmak istiyorum. Onun gibi şefkatli, gönlü bol ve ince düşünceli olmak istiyorum. Allah bu isteklerime ulaşmayı nasip etsin.

Bu yazıyı yazarken elimde onun askerlik fotoğrafı var. Her zamanki kendinden emin duruşu ve vazifesini ciddiye alan ela, zeki gözleriyle objektife bakan bu asil genç subay, benim dedem. O iyi ki var ve iyi ki ben onun torunuyum. İnşallah daha çok uzun yıllar o güzel gözlemlerle bizi izler ve geniş dallarınla bizi bilge bir çınar gibi kuşatırsın canım dedem. Seni çok seviyorum.

SON BİR ARZ-I VEDA

Mehmet
Ali UZ

Akademik Sayfaların neşrine 7 Mayıs 1998 tarihinde Konya Postası'nda başlamışız. Akademik Sayfaların neşriyatı 1 Kasım 2001 tarihine kadar üç yıl devam etmiş, 175. sayıyla da son bulmuştur. Son sayısında durumu **“Son Bir Hasbihal: Arz-ı Veda”** başlıklı bir yazı ile okuyucularımıza duyurmuştuk. Bu yazımızın sonunda **“Yeniden birlikte olma dileğiyle...”** dedikten sonra yazımıza Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretlerinin *“Mevla görelim neyler / Neylerse güzel eyler”* beyitiyle son vermişiz.

Mevla öyle güzel eylemiş ki bir süre sonra **Merhaba Gazetesi**'nden Mustafa Arslan'ın teklifi üzerine Akademik Sayfaları Merhaba Gazetesinin kültür eki olarak neşretmeye başladık. **Bu 15 yıldan fazla sürdü, 18. Cilde ulaştı.** Arzu etmemiş olmamıza rağmen ağırlaşan ekonomik şartlar Akademik Sayfalara son vermeyi gerektirdi.

Kültür bir toplumu ayakta tutan ve gelişmesini sağlayan yapı harcı

gibidir, birlik ve beraberliğin devamını sağlar. Son bir iki asır içerisinde başımıza gelen bütün bela ve musibetlerin sebebi eğitimin seviye ve kalitesinin devamlı düşmesinden, kültür konularını ihmal edişimizden ve kültür emperyalizminin baskısından kaynaklanmaktadır. Beka endişemiz ortadan kalktığı gibi milli şuurumuz da büyük darbe aldı. Yeni neslin toplumu ayakta tutacak ideali kalmadı. İşin en tehlikelisi milli kültürün öneminin farkında olamadık. Ekonomik sıkıntılar yanında bu gelişmeler sebebiyle böyle köklü bir çalışmanın son bulması tabii idi. Her şeyin sonu olduğu gibi 20 seneyi aşkın bir süreden beri devam eden Akademik Sayfaların son bulmasını da normal karşılamak gerekirdi.

Akademik Sayfalar gibi ciddi ve köklü çalışmalar tek kişinin değil, buna gönül vermiş bir ekibin işidir. Başta Alagöz kardeşler sonra Mustafa Arslan ve Merhaba Gazetesi çalışanları olmak üzere Akademik Sayfaların başından beri bize destek veren *Prof. Dr. Saim Sakaoğlu*,

Prof. Dr. Haşim Karpuz, Prof. Dr. Yusuf Küçükdağ, Dr. Hasan Özönder, Prof. Dr. Caner Arabacı, Yrd. Doç. Dr. Durmuş Yılmaz, Prof. Dr. Sedat Temur, Ahmet Kuş, İbrahim Duvarcı, Hasan Yaşar, Erol Sunat, Özgen Küçükkoner, Mustafa Ataman ve daha birçok değerli dostumuza, Akademik Sayfaların yönetiminde uzun yıllar birlikte çalıştığımız **Ali Işık** ve **Serdar Ceylan**'a şükran borçlu olduğumuzu ifade etmek isterim. Bu isimlerden Mustafa Ataman, Durmuş Yılmaz, Sedat Temur ve Özgen Küçükkoner gibi ahirete intikal eden dostlarımızı da rahmetle anıyorum. 15 yıl süreyle, bıkmadan usanmadan, büyük bir özveriyle Akademik Sayfaların sayfa düzenini yapan **Züleyha Önal** Hanımefendiye de teşekkür etmeden geçemeyeceğim.

Akademik Sayfalarla pek çok tarihi hakikatlere not düştüğümüz gibi kitap çalışmalarına da vesile olduk. Akademik Sayfaları son bir arz-ı veda ile noktalarken bu çalışmamızın ileriki yıllarda daha çok takdir edileceğini ümit ediyoruz.

Serdar Ceylan arkadaşımızın Akademik Sayfaların yeniden bastırılması veya Akademik Sayfalar'daki önemli makalelerin bir araya getirilerek kitaplaştırılması düşüncesi gerçekleşecek olursa bu çalışma Konya tarihine ve kültürüne büyük hizmet etmiş olacaktır. İnşallah bu düşünce gerçekleşir.

Ayrıca Akademik Sayfalar'ın eksiksiz birer koleksiyonu, başta Ankara'da Milli Kütüphane ve Konya'da İl Halk Kütüphanesi olmak üzere pek çok kütüphanede araştırmacıların hizmetindedir. Ayrıca yeni kurulan müstakil internet sayfasında ve sosyal medya alanlarındaki (facebook sayfası) dijital kopyaları da okuyucularına ulaştırmaya devam edecektir.

Sadece Akademik Sayfaların sonu gelmedi. Bizim de sonumuz yaklaştı sayılır. Artık bundan sonra okuyucularımızdan ve dostlarımızdan hayır dua beklediğimizi ifade etmek isterim.

Selam ve dua ile...

